

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Кюстендил, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разглежда докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно гражданско дело № 20221500500034 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Делото е образувано по въззивна жалба с вх.№268178/15.11.2021г., подадена от адв.Л.Ч. от АК - Сливен, в качеството му на пълномощник на СВ. К. К., с ЕГН *****, с посочен „съдебен“ адрес в гр.София, ул.,**** №11, вх.Б, ет.2, ап.3, и посочен електронен адрес по чл.38 ал.3 от ГПК, а именно: ***, насочена против решение от 22.10.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№692/2020г. по описа на същия съд.

С обжалвания първоинстанционен съдебен акт РС – Дупница е осъдил СВ. К. К. да предаде на М. АНГ. АНГ. с ЕГН *****, с адрес в гр. Сапарева баня, обл.Кюстендил, владението върху следния недвижим имот: самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 по КККР на гр.Сапарева баня, одобрени със заповед №РД-18-15/19.02.2008г. на ИД на АГКК, с административен адрес: гр.Сапарева баня, ул.,**** №8, представляващ първи жилищен етаж, находящ се в сграда №1, разположена в ПИ с идентификатор 65365.601.264, с площ на етажа 91.26 кв.м., с прилежащи части: мазе №2, с площ от 13.86 кв.м.; 1/2 ид.ч. от мазе №1, 41.185 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж и е отхвърлил предявеното от СВ. К. К., срещу М. АНГ. АНГ., възражение за заплащане на извършени подобрения на стойност 3 800 лева и право на задържане на имота до заплащането им, с правно основание чл.72 ал.1 и ал.3 от ЗС, като неоснователно. Със същото решение ДНРС е осъдил СВ. К. К. да заплати на М. АНГ. АНГ. разноски по делото в размер на 738.00 лева (500.00 лева за адвокатско възнаграждение и 238.00 лева за държавна такса).

Въззивницата обжалва така постановеното решение изцяло като релевира доводи за неговата неправилност поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, неспазване на материалния закон и необоснованост.

Твърди, че видно от диспозитива на бракоразводното решение в нейна полза било учредено безсрочно право на ползване върху процесния имот, предвид което счита за неправилен извода на ДнРС, че правото на ползване е ограничено със срок. Счита, че на основание чл.298 ал.2 от ГПК безсрочното право на ползване, учредено с бракоразводното решение, е противопоставимо на ищеца.

Сочи доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в процедурата по връчване на призовки и съобщения по делото, и по-точно нередовното ѝ връчване на призовка за о.с.з. по реда на чл.44 ал.1, изр. последно от ГПК при отказ, като твърди, че никога не е отказвала да получи съобщение или призовка. Навежда аргументи за допуснати съществени процесуални нарушения от ДнРС, в резултат на което незаконосъобразно била лишена от възможността за изготвяне на поискана от нея СТЕ, чрез която да докаже направените възражения за подобрения и право на задържане – съдът неправилно бил приел, че в указания срок не е представена декларация по чл.83 ал.2 от ГПК; незаконосъобразно бил определил депозит за СТЕ; съобщението за плащане на депозита било нередовно връчено при отказ без наличие на такъв; съдът неправилно бил заличил назначената СТЕ приемайки, че определеният депозит не е внесен в срок.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение изцяло и отхвърляне на предявените иски, а при условия на евентуалност уважаване на възраженията за подобрения и право на задържане. Претендират се разноските в двете инстанции. Иска се спиране на въззивното производство на основание чл.229 ал.1 т.5 от ГПК до изясняване по реда на НПК дали връчванията в хода на първоинстанционното производство при оформен отказ за получаване съставляват документни престъпления. Допълнително е представен подаден сигнал до РП-Дупница Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна, но в молба, предхождаща проведеното съдебно заседание, е изразено становище за неоснователност на жалбата.

Окръжен съд-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото прие, че въззивната жалба е допустима, доколкото изхожда от страна в първоинстанционното производство, подадена е в срок и е насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

Съдебният състав, след преценка на събраните по делото доказателства, в контекста на оплакванията и възраженията, направени от страните, приема, че фактическата страна по спора правилно е била възприета от районния съд, който е установил на база събраните по делото доказателства, че:

Ищецът М.А. е син на ответницата по предявения ревандикационен иск - С.К..

Бракът между родителите на ищеца *** А. и С.К. е бил прекратен с влязло в сила решение по гр.д.№374/2005г. по описа на ДнРС, с което, освен друго, упражняването на родителските права по отношение на *** А. А. е било предоставено на бащата, а упражняването на родителските права по отношение на другото дете от брака – *** А. А., роден на 09.03.2002г. е било предоставено на майката, на която, при условията на чл.107 ал.1 и ал.3 от СК (отм.) е било предоставено ползването на семейното жилище - първи жилищен етаж от жилищна сграда, находяща се в гр.Сапарева баня, ул.,***“ №8. По отношение на въпросното жилище в мотивите на решение от 24.06.2008г. по в.гр.д. №611/2006г. по описа на КнОС, постановено по повод въззивен инстанционен контрол на решението по гр.д.№374/2005г. по описа на ДнРС, е констатирано, че то принадлежи на бащата *** А. и на негови близки.

Така предоставеното за ползване семейно жилище понастоящем е заснето като самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 по КК и КР на гр.Сапарева баня,

одобрили със заповед №РД-18-15/19.02.2008г. на изп.д. на АГКК, с административен адрес: гр.Сапарева баня ул.,****“ №8, представляващ първи жилищен етаж, находящ се в сграда №1, разположена в ПИ с идентификатор 65365.601.264, с площ на етажа 91.26 кв.м., с прилежащи части: мазе №2, с площ от 13.86 кв.м.; 1/2 ид. част от мазе №1, 41.185 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж.

На 17.11.2017г. същият жилищен етаж е бил предмет на сделка – договор за покупко – продажба, сключен във формата на нотариален акт №113 том II рег.№4552 дело №278/17.11.2017г. по описа на нотариус *** с район на действие ДнРС, с който *** А. е продал на сина си – ищеца М.А., за сумата от 7000.00 лева, както описания по-горе самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 по КК и КР на гр.Сапарева баня, така и самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.3 по КК и КР на гр.Сапарева баня, одобрени със заповед №РД-18-15/19.02.2008г. на изп.д. на АГКК, с административен адрес: гр.Сапарева баня, ул.,****“ №8, намиращ се в сграда №1, разположена в ПИ с идентификатор 65365.601.264 и представляващ гараж №2, с площ от 17.90 кв.м., прилежащи части 7.732% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж.

Установено е, че отношенията между страните са крайно влошени и след изповядване на сделката между тях са водени съдебни спорове.

С влязло в сила решение от 28.06.2018г. по гр.д.№88/2018г. по описа на ДнРС, е отхвърлен предявен от С.К. срещу М.А. иск за признаване за установено, че ответникът не е собственик на 1/2 ид.ч. от самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 (първи жилищен етаж от сградата) и 1/2 ид.ч. от самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.3 (гараж №2).

С влязло в сила решение от 27.09.2019г., постановено по гр.д.№1625/2018г. по описа на ДнРС, освен друго е признато за установено по отношение на С.К. ***, че М. АНГ. АНГ. е собственик на основание покупко-продажба, обективизирана в нотариален акт №113 том II рег.№4552 дело №278/17.11.2017г. на нотариус *** на самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 по КК и КР на гр.Сапарева баня, одобрени със заповед №РД-18-15/19.02.2008г. на изп.д. на АГКК с административен адрес: гр.Сапарева баня, ул.,****“ №8, представляващ процесния първи жилищен етаж, ведно с прилежащите мазета и идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж, като е отхвърлен за осъждане на ответницата да предаде на ищеца владението върху описания имот. Отхвърлителният диспозитив е мотивиран от констатацията, че ответницата към онзи момент е ползвала на валидно правно основание жилището, доколкото непълнолетният брат на ищеца *** А. още не бил навършил пълнолетие.

Разгледаният от Районен съд-Дупница иск по чл.108 от ЗС е основан на твърдението – несъмнено установено по делото – че *** А. е навършил пълнолетие (на 09.03.2020г.), с което упражняването на родителските права по отношение на него се е прекратило, с което е отпаднало правното основание майката С.К. да продължи да живее в собствения на ищеца жилищен етаж.

Пред районния съд са разпитвани свидетели относно годината на изграждане на процесния етаж на етап груб строеж, което според свидетелите е станало през 1992г.-1993г., но във всички случаи преди сключването на гражданския брак между А.А. и Св.К. (на 09.10.1994г.). от показанията на свидетелката *** е установено и, че К. твърди, че къщата е нейна, че я е била строила с баща й, сложила е камери и не допуска сина си *** в имота.

К. не е оспорила твърдението, че продължава да обитава жилищния имот и отказва да го отстъпи на ищеца, но в подадения отговор е противопоставила възражения по същество, че с бракоразводното решение й е било предоставено безсрочно право на ползване на жилището, което е противопоставимо и на настоящия собственик като последващ приобретател, както и други, които доколкото не са заявени като оплаквания в жалбата не представляват интерес за настоящото разглеждане. В срока за отговор К. е посочила, че е

извършила подобрения в имота и е поискала в случай, че съдът уважи предявения иск ищецът да бъде осъден да ѝ заплати стойността на същите, до изплащането на която да ѝ бъде признато и право на задържане.

Ищцата е посочила, че подобренията са били реализирани в периода месец април - месец юли 2020г. (срвн. молба с вх. №266769/06.07.2021г.), били на обща стойност 3 800 лева и се изразявали в поставяне на топлоизолация, монтиране на нова дограма (общо 2 500 лева) и подмяна на подовата настилка (1 300 лева). За установяване на подобренията К. поискала назначаване на съдебно-техническа и оценителна експертиза. Районният съд се е произнесъл по искането за подобрения така, както е заявено, но въззивният съд намери същото за нередовно, поради липсата на достатъчно ясни твърдения за естеството на извършените подобрения, пречеща както на защитата на насрещната страна, така и на предмета на доказване. Предвид тази констатация, КнОС указва на въззивницата в писмена молба до съда, с препис за другата страна да уточни твърденията си за извършени подобрения в имота, като посочи следното: какъв вид топлоизолация е поставила (къде, от какъв материал и т.н.) и на каква площ, като посочи какви разходи е направила за труд и за материали във връзка с тези СМР; каква дограма е поставила, на колко и какви прозорци, на каква стойност – труд и материали; в кои помещения е подменила подовата настилка, каква настилка е поставила и на каква площ; да посочи разходите за материали и труд, ако е заплащала труда отделно във връзка с всяка от дейностите. В рамките на дадения срок за изпълнение на това указание въззивницата не предприе действия във връзка със същото, което от своя страна обуслови извода на въззивния съд, че нередовностите на възражението за подобрения не са отстранени, което от своя страна очерта липсата на необходимост от назначаване на поисканата във въззивното производство експертиза.

При така установената фактическа обстановка, ДнРС е уважил предявеният ревандикационен иск и е отхвърлил възражението за заплащане на подобрения и право на задържане. Изследвайки предпоставките за уважаване на иска по чл.108 от ЗС, съдът е приел, че всички те са налице - с влязло в сила решение принадлежността на правото на собственост върху процесния жилищен етаж е установена в патримониума на ищеца М.А., като е формирана сила на пресъдено нещо по въпроса относно собствеността върху имота, който въпрос не може да бъде пререшаван в друг процес между същите страни. Наред с това, съдът е посочил, че към момента *** А. вече е пълнолетен, но ответницата продължава да владее имота, което е лишено от основание, тъй като на Св.К. при прекратяването на брака с А.А. е било предоставено ползването на семейното жилище при условията на чл.107 ал.1 и ал.3 от СК (отм.), а съгласно ал.3, когато от брака има ненавършили пълнолетие деца и семейното жилище е собственост на единия съпруг, съдът може да предостави ползването на другия съпруг, комуто е предоставено упражняването на родителските права, докато ги упражнява. С навършването на пълнолетие на детето, упражняването на родителските права върху него се е прекратило, с което се е прекратило и правото на св.К. да ползва семейното жилище.

Поради недоказаност на възражението за извършени подобрения, ДнРС го е отхвърлил, както и това за признаване на право на задържане.

Преценявайки установените по делото факти, настоящият състав на ОС-Кюстендил, намира от правна страна следното:

1. Относно валидността и допустимостта на първоинстанционното решение:

Въззивният съд, в съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК, извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че решението на РС-Дупница е валидно и частично недопустимо в частта, в която съдът е отхвърлил предявеното от Светлана ***ова К. възражение за заплащане на извършени подобрения на стойност 3800.00 лева и право на задържане на имота до изплащането им, като неоснователно, поради следното:

РС-Дупница се е произнесъл по нередовно възражение за заплащане на подобрения. Както се посочи по-горе, твърденията от К. подобрения са маркирани съвсем общо, без нужната конкретика – търсена е сума в размер на 3 800 лева за поставяне на топлоизолация, монтиране на нова дограма (общо 2 500 лева) и подмяна на подовата настилка (1 300 лева). Ответницата, заявявайки своята претенция чрез възражение, който процесуален способ в случая е допустим, е следвало да уточни какъв вид топлоизолация е поставила (къде, от какъв материал и т.н.) и на каква площ, като посочи какви разходи е направила за труд и за материали във връзка с тези СМР; каква дограма е поставила, на колко и какви прозорци, на каква стойност – труд и материали; в кои помещения е подменила подовата настилка, каква настилка е поставила и на каква площ, като посочи разходите за материали и труд, ако е заплащала труда отделно във връзка с всяка от дейностите. Твърденията относно тези обстоятелства не са били заявени.

Доколкото се касае за претенция за присъждане на сума, въззивният съд намери за приложима т.4 от Тълкувателно решение №1 от 17.07.2001г. на ВКС, която не е загубила действието си и след приемане на действащия ГПК, в какъвто смисъл е приетото в т.5 на ТР №1 от 2013г. на ОСГТК на ВКС, разрешение, според която въззивният съд и при условията на ограничен въззив, продължава да е инстанция по същество, чиято дейност има за предмет разрешаване на самия материалноправен спор, и следователно дължи даване на указания за поправяне на нередовностите, за да обезпечи постановяване на решение по спора. С посоченото ТР се приема, че когато за първи път се констатира нередовността на исковата молба пред въззивния съд, а както е в случая – на молбата, съдържаща възражение за заплащане на подобрения и свързаното с тях право на задържане, съдът я оставя без движение с указание на страната да я отстрани, като при неизпълнение първоинстанционното решение се обезсилва и производството по делото прекратява.

В приложение на посоченото, КНОС даде указания на въззивницата да изложи в определен срок в писмена молба твърденията относно посочените по-горе обстоятелства, като конкретизира и стойността на отделните подобрения. В дадения срок указанията не бяха изпълнени, като страната е предупредена, че в този случай възражението за заплащане на подобрения и право на задържане ще бъде оставено без разглеждане. Съгласно т.7 на ТР №2/2004г. на ОСГТК на ВКС, което е запазило значението си и при действието на ГПК от 2007г., когато пред въззивния съд, са констатирани нередовности на молбата, с която е сезиран съда и същите не са били отстранени в дадения срок, съдът се произнася с решение в открито заседание с призоваване на страните, като обезсилва решението на долустоящата инстанция и прекратява производството, постановявайки съдебно решение, тъй като в този случай произнасянето на въззивния съд е по основателността на подадената жалба.

Доколкото в случая, в рамките на дадения срок нередовностите не са отстранени и К. е надлежно уведомена за последиците от това й процесуално бездействие, налице са предпоставки за прилагане на обсъденото по-горе разрешение, съдържащо се в задължителната за съдилищата съдебна практика.

В останалата му част, обжалваното решение е допустимо.

2. Относно правилността на решението:

В допустимата му част, решението РС-Дупница е правилно и като такова следва да се потвърди, поради следното:

Съгласно чл.269 изр.2 от ГПК, при проверката за правилността на решението въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. Съдът следи и за приложението на императивни материално правни норми. Оплакванията на К. срещу правилността на постановения съдебен акт се заключават в следните доводи: с бракоразводното решение й е било предоставено безсрочно право на ползване на жилищния имот, което е противопоставимо на собственика и всеки следващ приобретател; допуснато е било съществено процесуално нарушение, изразяващо се нередовно връчване на призовката за

съдебното заседание, проведено на 08.07.2021г., тъй като е бил оформен отказ за получаването ѝ от адресата, какъвто реално не е бил направен, както и за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непроизнасяне по искането за освобождаване от разноски; определяне на депозит за вещо лице и последващо заличаване на допуснатата експертиза, поради невнасяне на депозита, срокът за което не е бил започнал да тече.

Съгласно разпоредбата на чл.108 от ЗС, собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без да има основание за това. За да бъде уважена исковата претенция, намираща своето правно основание в посочената норма, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) ищецът да е собственик на процесния имот; 2) ответникът да владее имота и 3) владението върху имота да е лишено от правно основание. В тежест на ищеца е да докаже осъществяването на първите две от горепосочените предпоставки, а на ответницата – третата.

С влязло в сила решение по гр.д.№1625/2018г. по описа на ДнРС в отношенията между страните е било признато, че М. АНГ. АНГ. е собственик на основание покупко-продажба, обективирана в нотариален акт №113 том II рег.№4552 дело №278/17.11.2017г. на нотариус *** на самостоятелен обект с идентификатор 65365.601.264.1.1 по КК и КР на гр.Сапарева баня, одобрени със заповед №РД-18-15/19.02.2008г. на изп.д. на АГКК с административен адрес: гр.Сапарева баня, ул.,**** №8, представляващ процесния първи жилищен етаж, ведно с прилежащите мазета и идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж.

Това решение е задължително за настоящия съд, съгласно чл.297 от ГПК, а спорът, разрешен със същото, по силата на чл.299 ал.1 от ГПК, не може да бъде пререшаван. Доколкото не се твърди да са настъпили други обстоятелства, имащи отношение към въпроса за принадлежността на правото на собственост, то несъмнено е осъществена първата от визираните по-горе предпоставки.

Не е спорно по делото, а и се установява от показанията на свидетелите, че Св.К. владее жилищния имот и отказва да го предаде на собственика – въззиваемия М.А..

Владеенето на имота от страна на К. е лишено от основание. Същата се позовава на бракоразводното решение по гр.д.№374/2005г. по описа на ДнРС, с което, на основание чл.107 ал.1 и ал.3 от СК (отм.) ѝ е било предоставено ползването на процесния имот, имал характера на семейно жилище.

След постановяване на решението по гр.д.№1625/2018г. по описа на ДнРС, с което освен посоченото по-горе установяване принадлежността на правото на собственост, е бил отхвърлен иска за осъждане на К. да отстъпи собствеността и предаде владението на М.А. върху този имот, поради констатацията, че същата продължава да упражнява родителските права по отношение на *** А., е настъпил юридически факт, който е довел до погасяване упражняването на родителските права, а именно – К.А. е навършил пълнолетие на 09.03.2020г.

По начало, несъмнено е, че правото на ползване, породено от решението по чл.107 от СК (отм.), чл.56 от СК, има облигационен, а не вещноправен характер. Според трайната съдебна практика, за целия срок на ползването то е противопоставимо на насрещната страна по правоотношението-собственика на жилището, а при прехвърляне на правото на собственост-на новия собственик само при условията на чл.237 ал.1 от ЗЗД (така – решение №60165/04.04.2022г. по гр.д.№2046/2021г. на ВКС, I г.о., ГК, решение №61 от 24.02.2012г. на ВКС по гр.д.№671/2011г., III г.о., ГК). В случая тази хипотеза не представлява интерес, тъй като ищецът се позовава на настъпването на крайния срок на правото на ползване – навършване на пълнолетие от детето.

До 09.03.2020г. К. е имала правно основание да държи имота, тъй като съгласно чл.107 ал.3 от СК (отм.), която именно разпоредба е приложена при предоставяне ползването на семейното жилище, когато от брака има ненавършили пълнолетие деца и семейното жилище е собственост на единия съпруг, съдът може да предостави ползването на другия съпруг, комуто е предоставено упражняването на родителските права, *докато ги упражнява*. Аналогична е и нормата на чл.56 ал.2 от действащия СК. Тезата на жалбоподателката, че предоставеното ѝ право на ползване е безсрочно, не намира законова опора. Вярно е, че в съдебното решение този краен момент на ползване не е посочен, но това не може да се тълкува в подкрепа на разбирането на К., тъй като крайният момент е уреден в закона и с погасяване упражняването на родителските права, по силата на закона се погасява и правото на ползване. Идеята на законодателя е да даде превес и защита на интересите на детето пред тези на собственика, но не абсолютно и неограничено във времето, а само докато другият родител упражнява родителските права или най – късно до навършване на пълнолетие.

Що се отнася до оплакванията за допуснати процесуални нарушения въззивният съд е взел отношения още в подготвителното заседание при насрочването на делото и е констатирал, че такива са налице, което в хипотезата на чл.266 ал.3 от ГПК е обусловило допустимост на подновеното пред въззивния съд искане за назначаване на експертиза. Съдът даде възможност на жалбоподателката да подкрепи с доказателства и твърдението си, че не разполага с достатъчно средства за заплащане на възнаграждение на вещо лице. К. не предприе действия в посока да реализира така заявените процесуални права. Други оплаквания за неупражнени права, недопуснати доказателства и ограничения във възможността за защита, поради твърдените от жалбоподателката процесуални нарушения не са заявени. Ако би имало такива въззивният съд би дал възможност на страната да ги упражни. В случая, не се предприеха никакви действия, въз връзка с които да се съберат доказателства, рефлектиращи върху правилността на решението. Следва да се има предвид и обстоятелството, че в частта относно възражението за подобрения и право на задържане, производството ще бъде прекратено.

3. Относно разноските:

Решението на РС-Дупница, с оглед постановения резултат, е правилно и в частта относно разпределението на отговорността за разноски.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, направените от жалбоподателката разноски остават за нейна сметка.

Въззиваемият не е претендирал разноски за въззивната инстанция.

Воден от горното, Окръжен съд-Кюстендил

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение от 22.10.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№692/2020г. по описа на същия съд, **В ЧАСТТА**, в която съдът е отхвърлил като неоснователно предявеното от СВ. К. К. с ЕГН *****, срещу М. АНГ. АНГ. с ЕГН *****, възражение за заплащане на извършени подобрения на стойност 3 800 лева и право на задържане на имота до заплащането им и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

ПОТВЪРЖДАВА решение от 22.10.2021г. на Районен съд – Дупница, постановено по гр.д.№692/2020г. по описа на същия съд, **В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ**.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок, считано от деня на получаване на препис от същото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____